

Kap, kap...

Pramínek hmyzího jedu, čiré lesklé hmyzí krve.

Alenka, napadlo ji, jsem Alenka. V králičí noře. House-ňák, Březňák, Srdcová královna, plus ten červený hmyz na jeho ruce.

Ten pitomý příběh jsem nikdy neměla ráda!

Chloe rezignovala na křik. Chtěla se už jen odplazit pryč, plakat a choulit se do klubička, být o samotě. Jenže se nedokázala ani pohnout. Ležela na zádech, hleděla do slabého světla nad sebou, do stropu sklepa pod prodejnu, kterou na jedné straně nenáviděla, ale na druhé straně z celého srdce toužila v ní být – stát na rozbolavělých nohách a pokyvvovat před zákaznicemi hlavou v předstíraném zájmu.

Kdepak, vypadáte v nich opravdu, opravdu štlhlá. Věřte mi...

Poté světlo ještě více zesláblo, když útočník se žlutým hmyzím obličejem vylezl k díře, zavřel za sebou přístupová dvířka a sestoupil po krátkém žebříku na místo, kde teď ležela Chloe. O chvíli později zaplnilo tunel pronikavé světlo; útočník si nasadil čelovku a rozsvítil ji. Bílý paprsek ji oslepil a Chloe začala křičet – anebo možná nekřičela vůbec.

Náhle světlo zhaslo a nastala dokonalá tma.

Po pár vteřinách, minutách nebo roce se Chloe probírala.

Byla teď někde jinde – už ne v servisní místnosti, ale v nějakém větším prostoru nebo spíš v tunelu. Bylo v něm špatně vidět, poněvadž jediný zdroj světla představovala slabá žárovka u stropu a soustředěný paprsek vycházející z čela maskovaného hmyzího muže. Kdykoliv se jí podíval do tváře, na chvíli ji oslepil. Chloe ležela na zádech, upírala oči vzhůru a on klečel nad ní.

To, co čekala, čeho se děsila, však stále nepřicházelo. V jistém smyslu to bylo ještě horší, protože *tamto* – kdyby z ní strhal šaty a pokračoval ve všem ostatním – by aspoň bylo srozumitelné. Spadalo by to do zmapované kategorie hrůzy.

Jenže takhle? Takhle to bylo něco úplně jiného.

Měla sice vyhrnutou halenku, ale jen trochu – břicho měla odhalené od pupku po spodní okraj podprsenky, která zůstávala cudně na místě. A sukni měla pevně obepnutou kolem steh, téměř jako by hmyzí muž nestál o žádný náznak chlípnosti.

Muž se nyní nahnrbil, sklonil se těsně nad ni a začal si ji prohlížet těma svýma klidnýma očima, těma hmyzíma očima. Civěl na její hladkou bílou kůži na břiše se stejným zaujetím, s jakým si lidé prohlížejí plátna v muzeu moderního umění: hlava nakloněná na stranu a oči zaklesnuté ve správném úhlu do cákanců Jacksona Pollocka nebo do Magritteova zeleného jablka.

Po chvíli muž pomalu natáhl ukazováček ve žlutém latexu a pohladil Chloe po kůži. Rozevřel dlaň a přešel jí po břiše tam a zpátky. Sevřel kousek kůže palcem a ukazováčkem, povytáhl ho, opět ho pustil a sledoval, jak se tkáň vrací do původního tvaru.

Jeho hmyzí ústa se zkrivila do slabého úsměvu.

Chloe měla pocit, že řekl: „Moc hezké.“ Ale možná to jen mluvila ta bafající housenka nebo ta havěť na jeho ruce.

Uslyšela slabé zapípání a muž se podíval na hodinky. Další pípavý zvuk, tentokrát odjinud. V tu chvíli jí agresor pohlédl do tváře a spatřil její oči. Tvářil se překvapeně – snad proto, že je Chloe probuzená. Otočil se, přisunul k sobě ba-